

Till
fägnads-betygelse
öfver regements
skrifvarens, ädla
och högaktade
herr...

1700-1829 81 Cbza Fo1.

National Library
of Sweden

Till Fågnads-betygelse

Öfver

REGEMENTS SKRIFVARENS,

Ådle och Högaktade Herr

CARL GUSTAV METHERS

Och

Dygdådla Jungfru

WENDELA HELLENIAS

Lyckliga förening,

den Martii, 1768.

Skrefs följande.

ÅBO,

Tryckt hos J. C. FRENCKELL, 1768.

Till Fjögårds-beskyttelse

Öfver

REGEMENTS SKRIVARERNS

Älle och Högskolans Högskola

CARL GUSTAV METTERS

Öfver

Dygghälsan i Stockholm

WENDELA HELLENAS

I skilda församlingar

den 17 Mars 1798

Stockholms församling

Äro

Tryckt hos J. C. FRANKEL 1798

I dag ett Hjon'lag byggs; man vil här sammanknyta
Ett Par, som dygdigt vet Två ömma hjertan byta:
Ach! hvad för ådelt värck, där kärlek grundval är,
Där ingen affigt fins som annan stämpel bår!

Vår Brudgum är min Vänn, och Bruden är min Syfter;
Kan jag i sådant fall ha fog att sitta tyster?
Nej; Vårda Par, jag ber, tillåt med några ord,
I vänlighet af mig, en fråga blifver gjord.

Om vänskap delning tål? det må man billigt fråga;
At håri täncka rätt, går öfver min förmåga;
Jag vänder mig til Dig, vår Brudgum? svara då;
Jag vil i denna sak Er spöria bägge Två.

Hvarföre vil Du nu, Din rena vänskap dela?
Kan jag ej åga få nu mer Ditt hjerta hela?
Männ'tro, Du alt ihop ifrån mig täncker ta?
Får jag från denna stund ej METHERS vänskap ha?

Jag bör väl mycket godt, åt Dig, min Syfter unna,
Men mista sådan Vän, det lærer jag ej kunna,
Jag häfver handeln opp och billigt klander gör;
Mitt hjerta drifver mig, at jag det göra bör.

Men Brudgum, låfvar Du, at mig benågit svara;
Så vil ej heller jag nån' Asmodæus vara,
Låt Bruden kärlek få, och mig Din vänskap gif;
Då å' Vi alla Tre ett hjerta, siäl och Lif.

Ja

Ja om Du låfvar mig, at evig vånskap hålla,
Så tror jag ock mig om at ej des rubbning vålla:
Tag då Din Brud i famn, gör Henne hvad Du vil,
Men glöm för allting ej, Du än en vån har til.

Nu hör min kära Brud, vil Du mig så förfaka?
Jag hör Du utvalt har, åt Dig en ägta Maka,
Mån vår förening ej var fyllest stadgad änn'?
Ach! WENDLA kom ihog, jag är Din bror och vån.

Du har ju ej haft fog at med mig skilnad föka?
Jag har ju budit til vår vånskap ståndigt öka;
Hvarföre, säg, skall då, en ann Ditt hjerta ta
Och jag blott nöjas åt at Broders namnet ha.

Du lårer denna sak på Himlens styrfel skylla,
At Du med ägta stånd vil Herrans Lag upfylla,
Ach! önska må jag då, at ägtenskap ej vor,
Då had' jag WENDLA kvar, då blef min glädje stor.

Dock vet Du något nytt? Din Brudgum löfte gifvit
Att evigt bli min Vån, fast Han Din Make blifvit:
Gör Du ock sammaleds? då är jag ältör nögd,
Då är vår lycka jämn och i sin fulla högd.

Åtlyd försynens lag, med munter hog och sinne,
Och låt mig altid bli insluten i Ditt minne,
Ja gifven Värde Tu, nu åt hvarandra hand,
Jag glådes i min själ, åt ett så lyckligt Band.

Er Lefnad blifve fäll, och många Edra dagar
Er vandel altid ståld, som Himlen det behagar!
Ej törnen på Er våg, men oljeqvistar stå,
Och dagligt mer och mer i trefnad växa må.

Vi som här å' tilståds, och Er förening skåda,
Af redlig själ och mun, lyckönska Eder båda,
Til ymnig frugt och skörd af mer än mycket godt,
Utaf dens hand som styrt, att J hvarannan fatt.